O praotci Čechovi

Za vysokými horskými hřebeny Karpat v úrodné rovině kolem řeky Visly se rozkládala Charvátská země, kde sídlily v dávných dobách početné kmeny Slovanů. Lidí neustále přibývalo a brzy již úrodná půda a pastviny nedokázaly všechny uživit. Náčelníci a starostové vedli mezi sebou spory a se svým lidem museli často i bojovat, aby ochránili svá pole a pastviny.

„Bratře Lechu," oslovil jednoho dne vojvoda Čech svého bratra, „je třeba skončit s věčným dohadováním a tahanicemi o pastviny a půdu. Rozhodl jsem se. Svolám svůj kmen a odejdeme hledat novou zemi, kde bude klid a dostatek všeho, co je potřebné k životu. Byl bych rád, bratře, kdyby ses ke mně se svým lidem přidal. Bude-li nás víc, nepřekvapí nás cestou nic." „Máš pravdu, bratře," souhlasil Lech, „nebudeme první ani poslední, kdo opouští naše dávná sídla; někteří náčelníci již odvedli své kmeny směrem východním, jiní se vydali k jihu." „My se vydáme směrem západním, tam tuším bohatou, úrodnou zemi."

Všichni naložili své věci na vozy tažené volskými spřeženími a vydali se na dlouhou pouť. Vpředu a vzadu chránili dlouhý zástup lidu ozbrojení muži na koních, ženy a děti hnaly s sebou stáda dobytka. Procházeli hlubokými lesy, rozlehlými loukami, obcházeli nebezpečné bažiny a rozdělávali večer ohně, aby zastrašili dravou zvěř. Museli překonat tři velké řeky – Odru, Labe a nakonec Vltavu. „Kdy bude konec

naší cesty?" ptali se lidé vojvody Čecha. „Ženy a děti již padají únavou a blíží se podzim, do zimy si musíme postavit obydlí."

Nacházeli se právě na úpatí hory, kterou pojmenovali Říp. „Zítra vystoupím na vrchol a porozhlédnu se po kraji," slíbil Čech. Časně ráno již stál na vrcholu hory. Kolem se rozkládala nádherná krajina s množstvím lesů, luk, s průzračnými řekami, obklopená ze všech stran hradbou hor. „Jak chcete svou novou zemi pojmenovat?" ptal se vojvoda Čech, když za ním vystoupili i ostatní lidé. „Tys nám ji našel, ať se jmenuje po tobě – Čechy."

Všichni se hned pustili do práce. Stavěli obydlí, připravovali pole pro setí, káceli stromy, lovili ryby a zvěř. Lidí přibývalo a jednoho dne promluvil Čechův bratr Lech: „Vezmu svůj lid a najdeme si vlastní zemi." „Nemohu ti bratře bránit," řekl smutně Čech, „ale slib mi, že neodejdete daleko. Měli bychom si být nablízku, kdyby nás přepadl nepřítel, můžeme jeden druhému pomoci." „To slibuji," řekl Lech, „půjdeme směrem na východ a za tři dny zapálíme velký oheň. Podle dýmu poznáte, kde jsme se usadili." Lech dodržel slovo. Hustý kouř velkého ohně bylo po třech dnech vidět široko daleko. Podle něj dostalo místo název Kouřim a Lech začal hned budovat pevný hrad.

Naše země dodnes nese jméno Čechy a i dnes, po mnoha staletích si rádi vyprávíme pověst o našem praotci.